

Mária Lazárová

Škriatok Bertil

a záhada strateného potoka

ilustrovala Hedviga Gutierrez

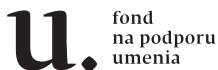

Mária Lazárová

Škriatok Bertil

a záhada strateného potoka

Tento projekt podporil z verejných zdrojov

Text © Mária Lazárová 2020

Illustrations © Hedviga Gutierrez 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4583-4

Mária Lazárová

Škriatok

Bertil

a záhada
strateného
potoka

ilustrovala Hedviga Gutierrez

slovar

Obsah

- Prečo Bertil nechodí von? 7
- Pipo a Olívia 9
- Jahodové tajomstvo 12
- Darček pre škriatka 14
- Postielky z topánok 18
- Víla a bodliak 20
- Čo je potok? 22
- Bertilov omyl 25
- Kýchajúca sova 28
- Prachové dievčatko 31
- Ak mi nedáte jesť, odpadnem! 33
- Je to sova klamárka! 35
- Nieže mi zješ kamošov! 39
- V jaskyni 42
- Ak si víla, ukáž sa mi! 45
- Hádka 48

- Ťrízgači 51**
- Je čas vyraziť do lesa 53**
- Ťrietajúca myš 56**
- Hlúpa ozvena 59**
- Špina a smrad sú mňam 62**
- Ako sa Hugo zaťal 64**
- Ťodojed 66**
- Ľepšie krídla ako vidly 69**
- U lišiaka 73**
- O dierach v koláči 76**
- Koniec hostiny 79**
- To vám bola jazda! 82**
- Ťel'ké upratovanie 86**
- Najprvšia kamoška 89**
- Ako sa Ťodojed scvrkával 92**
- O záhade strateného potoka 97**
- Hugove príslovia o vode 101**

Prečo Bertil nechodí von?

Na konci ulice na povale starého opusteného domu žije škriatok Bertil. Má asi sto rokov, možno aj viac. Vlasy má úplne biele a dlhé fúzy smiešne vykrútené nahor.

Každé ráno si škriatok oblečie zelené nohavice a zelený zamatový kabát, poriadne si prečeše strapaté vlasy a zašnuruje čierne topánky. Kabát je už na niekoľkých miestach zodratý a špicaté topánky sú trochu okopané, ale jemu to neprekáža. On totiž nikdy nechodí von.

A načo aj?

Veď cez malé okno v streche vidí, že ulica je pustá a chodníky zarastajú burinou.

V dome má všetko, čo potrebuje. Skriňu s oblečením, batoh s perinami, maľovanú truhlicu plnú kníh a posteľ s kovovými strunami, ktoré zacvendžia pri každom pohybe. Pred posteľou má malý koberec a na nočnom stolíku lampu s kvetinovým tienidlom. Zažína ju však málokedy, pretože cez deň mu slnko svieti rovno na posteľ.

A to je super, lebo Bertil veľmi rád číta.

Prečítal už všetky knihy, ktoré našiel v truhlici, a dokonca aj tie, čo si doniesol z veľkej knižnice na prízemí. Najradšej má, samozrejme, rozprávky. Tie by si čítal od rána do večera.

A tak Bertilovi nikdy nie je smutno.

Trošku klamem, voľakedy mu bolo smutno, pretože sa nemal s kým rozprávať.

V jeden deň sa však všetko zmenilo. Škriatka prekvapila nečakaná návšteva.

Pipo a Olívia

V jedno teplé letné ráno zablúdili do Bertilovho podkrovia dve myšky.

Vybehli po drevených schodoch a ocitli sa rovno oproti škriatkovi, ktorý sedel na posteli a pretieral si rozospaté oči.

„Ach,“ vzdychla nahlas prvá myška a cúvla tej druhej za chrbát.

„Ach,“ vzdychla aj druhá myška a rýchlo sa schovala tej prvej za chrbát.

„Nebojte sa, ja vám nič neurobím,“ upokojoval ich škriatok láskavo, keď videl ich prestrašené pohľady. „Povedzte mi, kde ste sa tu vzali?“

No myšky mlčali a len pozorne sledovali, ako si škriatok zakasal košeľu do nohavíc a na bosé nohy si natiahol podkolenky. Na ľavej mal veľkú dieru, takže mu z nej vykúkal palec.

„No tak, drobčekovia, kde ste sa tu zobrali?“ nástojil škriatok a veselo si ich premeriaval. Nepodobali sa na seba.

Jedna bola sivá a mala bystrý pohľad, druhá bola ryšavá a stále sa tvárila trochu nedôverčivo.

„Prišli sme z červeného domu pri križovatke,“ osmelila sa nakoniec sivá myška.

„Hm, tam to nepoznám,“ zdôveril sa škriatok a natiahol sa po kabát, čo mal prevesený na posteli.

„Nepoznáš? Však je to len kúsok od tvojho domu!“

„To je možné, no ja nikdy nechodievam von,“ povedal škriatok a šikovne si pozapínal všetky gombíky na kabáte.

Myšky sa na seba zarazene pozreli. Čo to povedal? Že nechodieva von? Ony behajú po vonku celý život. Ved' ako inak by si našli niečo pod zub?

„Prečo nechodievaš von?“ spýtala sa hrdzavá myška, no škriatok sa odrazu čudne rozhojdal a zoskočil na zem.

Myšky sa okamžite dali na útek.

„Vráťte sa, nechcel som vás vystrašiť,“ poprosil škriatok.

Myšky sa opatrne priblížili.

„Tak dobre, ale už neskáč,“ napomenula ho sivá myška.

Škriatok poslušne prikývol. „Žiadne skákanie, sľubujem. A teraz mi prezradte, ako sa voláte. Ja som Bertil.“

„Ja som Olívia,“ predstavila sa sivá myška. „A toto je môj brat Pipo.“

„Pipo a Olívia. To sa mi páči,“ potešil sa Bertil. „Som rád, že ste ma prišli navštíviť.“

„Neprišli sme ťa navštíviť, zháňame niečo pod zub,“ opravila ho Olívia.

„V tom prípade vás pozývam na raňajky,“ navrhol škriatok dobrosrdečne.

Jahodové tajomstvo

„Hovoril si, že nikdy nechodíš von, tak odkiaľ máš jedlo?“ spýtala sa Olívia podozrieavo.

„My škriatkovia nepotrebujeme veľa jesť. Stačí nám pár kvapiek vody a nejaká suchá kôrka,“ vysvetlil Bertil ochotne.

„Pár kvapiek vody? Ale veď tu nie je žiadna voda,“ pozorovala sa okolo seba Olívia.

„A nie je tu ani žiadna suchá kôrka,“ ozval sa Pipo, ktorému sa pri predstave chrumkavého chlebička zbehli sliny.

Škriatok sa usmial. Myšky sa mu páčili čoraz viac.

„Prezradím vám tajomstvo,“ naklonil sa bližšie k malým zvedavým ňufáčikom.

„Mám rada tajomstvá,“ vzdychla Olívia vzrušene.

„Aj ja mám rád tajomstvá,“ prisvedčil Pipo.

„Našiel som policu plnú jahodového džúsu!“

„Aha... a to má byť tajomstvo?“ povedala Olívia sklamane.

„Pravdaže. Nepotrebujem vodu, mám jahodový džús. Chápete?“

Myšky prikývli. Nebolo to síce tajomstvo, aké čakali, nechceli však škriatka uraziť a tak boli ticho.

„Dám vám ochutnať. Práve včera som otvoril nové balenie.“

Bertil zamieril ku skrini a z vrchnej police zobral škatuľu džúsu. Nalial trochu do porcelánovej misky a prisunul ju k myškám.

„Skúste, je naozaj dobrý,“ ponúkol ich.

Olívia aj Pipó najskôr ovažovali misku, až potom sa napili.

„Máš pravdu,“ prisvedčila Olívia. „Je naozaj dobrý. A vieš čo? My ti na oplátku prinesieme niečo pod zub.“

„Hm, v tomto dome nenájdete nič. Všetko, čo sa dalo zjesť, som už zjedol,“ povedal škriatok trochu smutne, keď si spomenul na voňavú klobásku, čo našiel na povale, a na kakaové sušienky, ktoré sa voľakedy povalovali po celej kuchyni.

„Nechaj to na nás, pôjdeme do...“ začal Pipó.

„Tíško, vieš, že to nesmieme nikomu prezradiť!“ zahriakla ho Olívia.

„Čo nesmiete nikomu prezradiť?“ zaujímal sa Bertil.

„Chi-chi, to je zase naše tajomstvo,“ žmurkla Olívia nezbedne, šibla chvostíkom a zmizla na schodoch. Pipó sa rozbehol za ňou.

Bertil pocítil zvláštny smútok.

„Dúfam, že sa tí dvaja šibali vrátia,“ vzdychol si po chvíli. „Zvláštno,“ potriasol začudovane hlavou, „celé roky bývam úplne sám a nikto mi nechýbal. A teraz, keď tí drobcí zmizli, začínam byť veľmi osamelý.“

Darček pre škriatka

Myšky bežali po ceste tak rýchlo, ako im malé labky dovolili.

„Chudáčik Bertil, dobre, že sme ho našli,“ povedala Olívia po chvíli.

„Prečo je dobré, že sme ho našli?“ spýtal sa Pipo zadýchane.

„Nepočul si, že už nemá žiadne jedlo?“

„Počul. Ale počul som aj to, že škriatkovia nepotrebujú veľa jesť.“

„To povedal len tak. Určite je veľmi hladný.“

„Tak to je dobré, že sme ho našli,“ prisvedčil Pipo.

„Práve som to povedala,“ pripomenula mu Olívia.

„Veď ja viem, aj ja som to práve povedal,“ prisvedčil Pipo.

Olívia sa rozosmiala. Pipo po nej často opakoval a ju to vždy rozveselilo. Bol od nej mladší len o dve minúty, no bol oveľa bojzlivejší. Ona sa nebála ničoho. Ani tmy, ani búrky. Tak naozaj sa zľakla len raz...

„Sme tu,“ vyrušil ju Pipo zo spomienok.